

боко предъ Ана, и съ шеговита важностъ ѝ подаде рѣка, като каза:

— Damedieu! Vous estes une bele demisele!

И цѣлуна края на прѣститѣ ѝ, които тя изплашено отдрѣпна. Ана не знаеше, че въ далечния западъ всѣки рицаръ се отнасяше така учтиво къмъ всѣка дама.

Долу ги чакаше катепанъ Данъ съ двама стотника. Той имъ помогна да се качатъ въ кочията и трѣгна напредъ съ коня си. Всѣки войскаръ носѣше по една пламтяща борина. Кочията бавно заслиза надолу и трѣгна край брѣга на Етъра.

— Презъ главната порта! — пошѣпна радостно господжа Бона и погледна дъщеря си.

На всѣка стѣнка тѣ срѣщаха богомолци, които се връщаха отъ черква съ борина въ рѣка. Всѣки любопитно надникваше въ царската кочия и следъ това дълго оставаше спрѣнъ на нѣкой ѱгълъ, да сподѣля предположения и съмнѣния съ натрупали се любопитни люде.

Бѣше свѣтла снѣжна нощъ. Бледъ месецъ виснѣше надъ бѣлия градъ, и заливаше потъналитѣ въ снѣгъ кѣщи, кули и улици съ остри студени блѣсъци.

Когато колата полека се заизкачва по Боярски рѣтъ, Жираръ любопитно надникна отъ прозорчето и извика възхитенъ. Следъ това каза, че никѣде не е виждалъ подобенъ замъкъ. Сякашъ Богъ нарочно бѣ сградилъ това непристъпно орлово гнѣздо, заобиколено отъ всѣкъде съ блѣсъка на буйнитѣ Етърски вълни, отдѣлено отъ цѣлия свѣтъ съ тѣсенъ камененъ провлакъ и шеметни бездни. Жираръ погледна надолу и трѣпки разтърсиха снагата му, при вида на страхотнитѣ пропасти, които се тъмнѣха отъ дветѣ му страни. Спрѣха предъ процепа. Яки вериги задрѣнкаха, скрипци заскърцахъ и подвижния мостъ бавно се спусна предъ тѣхъ. Стражи разтвориха тежитѣ, ковани съ желѣзо порти. Колелата на кочията закѣнтѣха по плочника. Прислужници съ борини освѣтляваха пътя имъ. Следъ петдесетина стѣпки, като изминаха тѣсното, заградено между крепостнитѣ стени дворче, тѣ стигнаха при втората кула. Катепанъ Данъ каза условната дума и отново предъ